

στάσεως τοῦ νεκροῦ, τὰς ἐρεῦνας ἐπὶ τῆς ταυτότητος αὐτοῦ, καὶ ἄλλα μέτρα ἐν χρήσει εἰς συνήθεις περιστάσεις. Οἱ ὠθήσαντες αὐτὸν λόγοι ὅπως ἀναβάλλη τὴν ἐπίσημον ἐνέργειαν δὲν ὑφίσταντο πλέον, ἀφοῦ ὁ δολοφόνος ἐγίνωσκεν ἤδη ὅτι ἡ οἰκία εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας. Δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐλπίσῃ, ὅτι ἀφοῦ ἄπαξ διέφυγε τὴν παγίδα, θὰ ἐπανήρχετο ἵνα συλληφθῇ.

Ὅθεν οὐδὲν ἄλλο ἠδύνατο νὰ πράξῃ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἢ νὰ περιμένη τὴν ἀφίξιν τοῦ ὑπαστυνόμου, μέχρις οὗ δ' οὗτος φθάσῃ, ἐπορεύθη ἵνα ἐπισκεφθῇ τὸν πρῶτον ὄροφον, ἐν ᾧ δὲν εἶχεν ἔτι εἰσέλθει.

Ἀνῆλθε λοιπόν, καὶ ὡς ἐν τῷ διαδρόμῳ, εὔρε τὰς κλεῖς ἐπὶ τῶν κλειθρῶν. Πρὸς τὰ δεξιά, ἀνωθι τῆς αἰθούσης καὶ τοῦ ἀναπαυτηρίου, ὑπῆρχε δωμάτιον ὕπνου καὶ κομμωτήριον, ἐν ᾧ παρετῆρει τις παράδοξον κράμα εἰδὼν πολυτελείας καὶ κοινῶν ἐπιπλῶν. Οὐδεμία ἀταξία παρετηρεῖτο ἄλλως τε. Ἡ κλίνη ἦτο ἐστρωμένη διὰ σινδόνων, τὰ ἐρμάρια ἐν τούτοις ἦσαν κενά, καὶ τὸ παραπλεύρως τοῦ κομμωτηρίου ἱματιοφυλάκιον ἦτο κενὸν ἐνδυμάτων γυναικείων. Μία ἔτι ἀποδείξις, ὅτι τὸ θῦμα ἠτοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ εἰς μακρὸν ταξιδιον, καὶ ὅτι ἐσκόπει μάλιστα νὰ μὴ ἐπανεέλθῃ πλέον ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῶν ἐρευνῶν τοῦ εὗρίσκετο ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ὅτε προσεῖλκυσε αὐτὸν εἰς τὸ παράθυρον ὁ κρότος ἀμαξίας, ἥτις ἔστη πρὸ τῶν κιγκλιδίων. Εἶδε κατελθόντα τὸν ὑπαστυνόμον, ὃν ὁ Πιεδούσης εἰδοποίησε, καὶ ἔσπευσε εἰς συνάντησίν του. Μεταξὺ δικαστῶν, εἰθισμένων εἰς ποινικὰς ἀνακρίσεις, ἡ συνεννόησις γίνεται ἐν τάχει, ὁ δὲ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἐν ὀλίγαις λέξεσι κατέστησε τὸν συναδέλφον αὐτοῦ ἐνήμερον τῆς ὑποθέσεως. Εἶτα, ἐπειδὴ ἔσπευδε νὰ ἀποπερατώσῃ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ, ἵνα ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ὠδήγησεν αὐτὸν κατ' εὐθείαν εἰς τὸ ὀψοφυλάκιον, ἐν ᾧ ἔκειτο τὸ πτώμα τοῦ δολοφονηθέντος.

— Αὐτὸς εἶνε ! ἀνέκραξε πάραυτα ὁ ὑπαστυνόμος τοῦ τμήματος.

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΔΑΚΗΣ

G. L. HEIBERG

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΣΚΗΝΗ

Διήγημα

[Συνέχεια].

B'

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μελλονύμφου μου.

Οὐδὲν ἐγνώριζον περὶ τῆς ἀφίξεώς μου.

Ὑπηρέτης μ' εἰσήγαγεν εἰς αἶθουσαν, καλῶς ὑπηρετισμένην, ἐν ᾗ εὐθὺς διέκρινα τὸν Πιστόν μου, ὄρθιον ἐν τινὶ γωνίᾳ. Ἐδραμον πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς μου, ἢ μᾶλλον ἡ φρίκη

μου, ὅταν ἐνόησα, ὅτι ἦτο νεκρὸς καὶ τεταριχευμένος. Ταυτοχρόνως ἡ θύρα ἠνεῴχθη καὶ ἡ Καρολίνα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἐκπέμπουσα κραυγὴν χαρᾶς καὶ καλοῦσα τὴν μητέρα της.

Γυνὴ φιλοκάλως ἐνδεδυμένη παρουσιάσθη καὶ μ' ἐνηγκαλίσθη, ὥσπερ ἡμὴν υἱὸς της, εἶτα μὲ προσεκάλεσε νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν αἶθουσαν τῆς ὑποδοχῆς.

Πρὶν ἀκολουθήσω αὐτήν, ἔρριψα βλέμμα οἴκου ἐπὶ τοῦ δυστυχοῦς Πιστοῦ.

— Ἀ ! ἀνέκραξεν ἡ Καρολίνα, ἐθρήνησα τὸν θάνατόν του, ἀλλὰ δὲν σὰς τὸν ἔγραψα, διὰ νὰ σ' ἐκπλήξω. Δὲν εἶνε λαμπρὰ ταριχευμένος ; Φαίνεται ὅτι ἀκόμῃ ζῇ.

Ἐκρῦσα ὅσον ἠδυνάμην τὴν λύπην, ἣν μοι ἐνεποίησεν ἡ ἀτυχὴς ἐκείνη ἰδέα καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν αἶθουσαν, ὅπου ἡ δυσἀρέσκειά μου ἠύξησεν ἐπὶ τῇ θέᾳ τεσσάρων κυριῶν, ἃς μοι συνέστησαν ὡς φίλας τῆς οἰκογενείας.

Αἱ κυρίαι αὗται ἔραπτον ἀδιακόπως φλυαροῦσαι.

Τὸ ἀνάκλιντρον, ἡ τράπεζα, τὰ καθίσματα ἦσαν πλήρη τεμαχίων ἐριούχων καὶ γυναικείων κοσμημάτων.

Ἐκάθησα ἐπ' ὀλίγον, καὶ εἶτα ἠγέρθην ἵνα ἀναχωρήσω· ἀλλὰ μὲ προσεκάλεσαν εἰς τὸ γεῦμα καὶ δὲν ἠδυνήθην ν' ἀρνηθῶ.

Εἰσῆλθεν ἐν τούτοις ὁ μέλλων πενθερός μου, ὅστις χαιρετίσας με εὐγενῶς καὶ εἰπὼν μοι κολακευτικὰς τινὰς λέξεις, ἤρξατο νὰ ὁμιλῇ περὶ διαφόρων ἀντικειμένων.

Τὸ γεῦμα ἠτοιμάσθη μετὰ τινος δυσχερείας· ἡ ἀταξία ἰδίως μὲ παρηνόχλει πολὺ.

Κατὰ τὸ τέλος ὅμως τοῦ γεύματος ἐλησμώνησα τὰς ἐνοχλήσεις ταύτας, προπιόντος ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ πενθεροῦ μου λίαν εὐγενῶς. Τὸ ἀγαθὸν ἦθός του μὲ συνεκίνησεν.

Ἐδέχθην μετὰ θάρρους παρὰ τῶν χειρῶν τῆς Καρολίνας προσφερθὲν κύπελλον καφέ, οὗτινος οὔτε ἡ ὁσμὴ, οὔτε τὸ χρῶμα ἦσαν εὐάρεστα.

Ὁ πατὴρ τῆς Καρολίνας ἐξῆλθεν.

Ἡθέλησα ν' ἀκολουθήσω αὐτόν, ἀλλὰ μὲ παρεκάλεσε νὰ μείνω τὴν πρώτην ταύτην ἑσπέραν μετ' αὐτῶν. Τότε μ' ἠρώτησαν περὶ τῶν διαφόρων ἐθίμων καὶ πόλεων, ἃς εἶδον· προσεπάθουν νὰ διεγείρω διὰ τῆς εὐγλωττίας μου τὴν περιεργίαν αὐτῶν, ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λόγου μου διεκοπτόμην ὑπὸ τῶν φιλοπόνων φίλων τῆς οἰκογενείας.

— Πρὸς Θεοῦ, Λουίζα, πρόσεχε, ἡ χειρὶς αὕτη εἶνε πολὺ μακρά.

— Ὅχι, εἶνε ὡς ἡ ἄλλη.

Καὶ περὶ τούτου ἐγένετο μεγάλη συζήτησις.

Ἄλλη ἀνέκραξεν :

— Κυρία μου, δὲν ἔχω πλέον κλωστήν, ἢ :

— Καρολίνα, δὸς μοι μίαν βελόνην.

Εἶτα ἐζήτησαν παρ' ἐμοῦ συγγνώμην διὰ τὴν διακοπὴν ταύτην, καὶ μετ' ὀλίγον νέα φιλονεικία ἠγείρετο περὶ τινος

λαιμοδέτου ἢ περὶ τῶν ταινιῶν τῆς ἐσθῆτος.

Ἐφθασε τέλος ἡ ὥρα, καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ λάβωμεν τὸ τέιον καὶ χαίρων ἤκουον τὸν συριγμὸν τοῦ ζέοντος ὕδατος, ὅστις μοι ἐφαίνετο ἀρμονικώτερος τῆς φλυαρίας τῶν κυριῶν ἐκείνων.

— Δόξα τῷ Θεῷ, ἐσκεπτόμην, θὰ τελειώσῃ καὶ ἡ ἐσπερὶς αὕτη.

Ἄλλ' αἴφνης, ἐνῷ ἡ Καρολίνα ἠγείρετο ἵνα ἐτοιμάσῃ τὸ τέιον, ἡ μήτηρ τῇ λέγει :

— Ἐπειδὴ εἰργάσθημεν καλὰ ὅλην τὴν ἡμέραν, πρέπει νὰ μᾶς ἀνταμείψῃς ψάλλε ἐκεῖνο τὸ ᾄσμα, τὸ ὅποιον μ' ἀρέσει τόσο πολύ.

Ἡ Καρολίνα ἐκάθησε παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ ἔμελψεν ἀπαίσιον τι ᾄσμα, ὅπερ μοι ἐφάνη ἀτελεύτητον.

Τὸ ζέον ὕδωρ δὲν ἤκουετο πλέον.

Κατεδικάσθημεν ἵνα πῖωμεν χλιαρὸν ὕδωρ μεμιγμένον μετὰ τινος ἀηδοῦς χόρτου.

Ὅτε αἱ τέσσαρες φίλαι τῆς Καρολίνας συνήθροισαν τὰ ὑφάσματα, τὰ νήματα, τὰ μέτρα, τὰς βελόνας καὶ τὰς ψαλίδας εἶχε παρέλθῃ ἡ δωδεκάτη ἡμέρᾳ αὐτῶν δὲ πῶς ἤθελον ἐπανελθεῖ εἰς τὰς οἰκίας των, τόσο ἀργά.

— Ἦσυχάσετε, εἶπεν ἡ Καρολίνα, ὁ μνηστὴρ μου εἶνε λίαν εὐγενὴς καὶ θὰ θεωρήσῃ ἑαυτὸν εὐτυχῇ ἂν σὰς συνοδεύσῃ.

Ἡμὴν κεκμηκώς, ἐπεθύμουν νὰ κοιμηθῶ, ἡ πρότασις αὕτη δὲν ἦτο εὐάρεστος, ἀλλὰ πῶς ἠδυνάμην ν' ἀρνηθῶ ;

Ὡδήγησα τὰς τέσσαρας ἐκείνας κυρίας εἰς τὰς οἰκίας των, αἵτινες, πρὸς ἐπίμετρον τῶν δεινῶν μου, κατ' ὅσον εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς πόλεως.

Κατὰ τὸν αὐτὸν σχεδὸν πάντοτε τρόπον διέτριβον τὸ χρόνον ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Καρολίνας. Ἀείποτε ἡ αὕτη ἀταξία καὶ ταραχὴ, ἡ αὕτη ἐκθεσις ἐνδυμάτων, λαιμοδετῶν καὶ ταινιῶν κλπ., δι' αὐτὰς οὐδὲν ἕτερον ἦτο ὁ σκοπὸς τοῦ βίου ἢ ἐπιμελὲς φροντὶς περὶ συρμῶν καὶ περιβολῶν.

Ὁ πατὴρ καρτερικῶς ἔφερε τὴν κατάστασιν ταύτην τοῦ οἴκου, μὴ λέγων ἀνωφελεῖς λόγους καὶ ἀποφεύγων τὰς ἐριδας· σπανίως ἐξέφραζε τὴν θέλησιν του, καὶ τότε ἔπρεπε νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς αὐτήν. Ἀπεφάσισα νὰ πηγαίνω εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, ὅσον τὸ δυνατόν, σπανιώτερον, εἰσηρχόμεν εὐθυμὸς καὶ ἐξηρχόμεν κατηφής.

Περὶ οὐδενὸς οὐδέποτε σπουδαίου συνελήθουν ἐκεῖ· διερχόμενος μακρὰς τινὰς ὥρας παρ' αὐτοῖς, ἐπεπόθουν τὴν ἐργασίαν μου.

Ἡμέραν τινὰ ἔφερον εἰσιτήρια θεάτρου, ἵνα ἐπὶ τινὰς τοῦλάχιστον ὥρας διασκεδάσω μετὰ τῆς Καρολίνας καὶ τῆς μητρὸς της ἀπαλλασσόμενος ἐπὶ μίαν ἑσπέραν τῆς φορτικῆς φλυαρίας τῶν φίλων της. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι κακὸς τις δαίμων ἠρέσκετο διαταράττων τὴν οἰκίαν ἐκείνην. Ἐπρεπε νὰ δειπνήσωμεν ἐγκαίρως ἵνα εὐρωμεν θέσιν τινὰ ἐν τῷ θεάτρῳ, ἀλλ' ἡ γαλῆ καὶ ἡ μαγεύρισα συνώμοσαν νὰ μᾶς βασανίσωσιν. Μέρος τοῦ φαγη-

τοῦ κατεκῆ, τὸ δὲ λοιπὸν ἀνηπάγη ὑπὸ τοῦ λαϊμαργίου ζώου· ἠγέρθημεν τῆς τραπέζης πεινῶντες.

Ἐκτὸς τούτου παρέστην μάρτυς οἰκογενειακῆς σφοδρῆς διαμάχης.

Ὁ πενθερός μου ἀνήγγειλεν ὅτι κατὰ τὸ προσεχὲς ἔαρ θὰ ἤρχετο ἡ πρεσβυτέρα κόρη του, ὅτι θὰ κατελάμβανε τὰ πρῶτα αὐτῆς δωμάτια καὶ θὰ διηύθυνεν, ὡς πρότερον, τὸν οἶκον.

— Ναί, ὑπέλαβεν ἡ σύζυγος ὀργίλως, ἐμπιστεύσου τὴν διεθυσιν εἰς τὴν Μάγισαν, δὲν ἔχει κανέν ἀπὸ τὰ προτερήματα τῆς Καρολίνας· θὰ μετανοήσης πικρῶς.

— Τί προτερήματα λέγεις πάντοτε; διέκοψεν ὁ σύζυγος. Κατηραμένα τὰ προτερήματα αὐτά, τὰ ὁποῖα καθιστῶσιν ἄθλιον τὸν βίον! Ἡ Καρολίνα εἶνε ὑπογραμμὸς τῶν σημερινῶν κορασίων! Δὲν ἔπρεπε νὰ ὁμιλῶ τοιοῦτοτρόπως ἐνώπιον τοῦ μνηστῆρός του, ἀλλ' εἶνε θλιβερόν νὰ βλέπῃ κανεὶς τὰ μαθήματα, τὰ ὁποῖα διδάσκουσιν αὐτήν. Εἰς τὰ σχολεῖα μανθάνουσι γεωγραφίαν, ἱστορίαν, ξένας γλώσσας, καὶ Κύριος οἶδε τί ἄλλο, ἀγνοοῦσι δὲ τὸν οὐρανόν, τὴν γῆν, τὰς Γραφάς, τὴν μυθολογίαν· ὁμιλοῦσιν ὀλίγας λέξεις γερμανικὰς καὶ γαλλικὰς καὶ οὐδὲν σύγγραμμα δύνανται νὰ νοήσωσιν. Ἐνθυμοῦμαι πόσον ἐπήνεσας τὴν ἀγγινοῖαν καὶ τὰ αἰσθήματα τῆς Καρολίνας, πρῶτα τινὰ ὅταν παρετήρει τὸ ὥραϊον σύμπλεγμα τοῦ Korwaldeen, τὸ παριστῶν τὸν Δία καὶ τὸν Γανιμήδην. Εἶπεν ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ Ναπολέοντος. Αἱ φίλοι τῆς συνεφώνησαν καὶ ὅλοι ἤρχισαν νὰ κλαίου.

Ἡ μήτηρ τῆς Καρολίνας ἠτοιμάζετο ν' ἀντικρούσῃ αὐτόν, ὅτε εἰσῆλθεν ὁ γραμματοκομιστὴς λέγων, κατὰ τὸ ἔθιμον τοῦ τόπου:

— Καλὴν ὄρεξιν!

καὶ ἐγχειρίζων ἐπιστολὴν τῷ κυρίῳ Α* τοῦ ὁποίου τὸ κατηφές ἦθος εὐθὺς ἐφαιδρύνθη.

— Εἶνε τῆς Μάγισας, ἀνέκραξε· θὰ ἔλθῃ βεβαίως τὴν προσεχῇ ἀνοιξίν.

Ἡγέρθη τῆς τραπέζης, εἶπεν εὐγενεῖς τινὰς λόγους εἰς τὴν σύζυγόν του καὶ ἐζήτησε συγγνώμην παρὰ τῆς κόρης του. Ἐπορεύθημεν εἰς τὸ θέατρον λίαν ἄργά.

Μόλις εὐρὼν δύο θέσεις διὰ τὴν Καρολίαν καὶ τὴν μητέρα της, ἠκολούθησα τὸν πενθερόν μου, ὅστις μὲ προσεκάλεσεν εἰς τι ξενοδοχεῖον πρὸς πλήρωσιν τοῦ ἐλλειποῦς ἡμῶν δειπνοῦ.

Μ' εἰσήγαγεν εἰς ἰδιαιτέρον δωμάτιον, διέταξε νὰ φέρωσι φιάλην καμπανίτου καὶ ἔδειξε πρὸς με ἀγάπην, ἥς μέχρι τότε παρ' αὐτοῦ οὐδέποτε ἠξιώθη.

— Θὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν συγγνώμην, μοι εἶπε, διότι δὲν ἀπῆντησα εἰς τὴν ἐπιστολὴν δι' ἧς μοι ἐζητήσατε τὴν χεῖρα τῆς Καρολίνας. Ἡ σύζυγός μου ἠθέλει εὐθὺς ν' ἀπαντήσῃ, ἀγνοῶ διατί ἐγὼ παρημέλησα. Πρέπει νὰ εἴπω τὴν ἀλήθειαν· αἰσθάνομαι ὅτι ἐφάνην ἄδικος πρὸς τὴν κόρην αὐτήν. Ἡ πρὸς τὴν πρώτην σύζυγόν μου ἀγάπη καὶ πρὸς τὴν θυγατέρα

της, ἥτις ὁμοιάζει μ' αὐτὴν μ' ἔκαμε νὰ παραβλέψω τὴν ἀγωγὴν τῆς Καρολίνας.

Ἀλλ' ἡ φύσις δὲν ἐφάνη μητριᾷ. Εἶνε καλὴ κόρη καὶ ἐλπίζω μεθ' ὑμῶν νὰ γείνη καλὴ σύζυγος καὶ μήτηρ. Σὰς ἀγαπῶ ὡς τέκνον μου καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ συγχωρήσετε, διότι ἐφάνην πρὸς ὑμᾶς κατ' ἀρχὰς ψυχρός. Δὲν σὰς ἐνόησα, κατόπιν ὁμῶς ἔμαθον νὰ σὰς ἐκτιμῶ. Μεγάλην δὲ χαρὰν αἰσθάνομαι, διότι πιστεύω ὅτι μετὰ τὸν θάνατόν μου ἡ ἀτυχὴς Μάγισα, θὰ εὖρῃ ἀδελφόν, προστάτην, καρδίαν εὐγενῆ, ἥτις θὰ παρηγορήσῃ αὐτὴν διὰ τὴν στέρησιν τῆς ἀγάπης τοῦ πατρός.

Καὶ ταῦτα λέγων ἀπέμασσε τὰ δάκρυά του· εἶτα ἰδὼν τὸ ὠρολόγιόν του:

— Καίρὸς ν' ἀπέλθωμεν· εἶπε. Καὶ ἠγέρθη.

Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης ἠγάπησα τὸν πενθερόν μου· ἐπεθύμουν νὰ ὁμιλῶ μετ' αὐτοῦ· συνεκινήθη δὲ οὐκ ὀλίγον ἐπὶ τῇ ἐκδηλώσει τῶν πρὸς ἐμὲ αἰσθημάτων του. Ἀλλ' ὁ χαρακτήρ τῆς Καρολίνας ὁσημέραι μοὶ ἀπήρεσκεν· ἡ ἀγαθὴ της ὁμῶς καρδιά καὶ ἡ μεγάλη ἀγάπη ἣν ἐδείκνυε πρὸς με μὲ συνεκίνουν τόσο, ὥστε δὲν ἐτόλμων νὰ διαρρήξω τὸν ταχέως συναφθέντα δεσμόν τῆς ἀγάπης μας.

Διάφοροι περιπτώσεις ἐπεβράδυνον τὸν γάμον μας. Ἡθέλησα κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο νὰ διδάξω τὴν Καρολίαν ὠφέλιμα τινὰ μαθήματα. Ἀλλ' ἡ ἄρχουσα ἐν τῷ οἴκῳ διχόνοια, αἱ ἐπισκέψεις τῶν φίλων, ἡ περιφρόνησις τοῦ χρόνου ἀνῆγειρον προσκόμματα ἀνυπερέβλητα. Ἀόριστος ἐλπίς καὶ ταραχὴ μὲ κατεῖχεν ἀναμένοντα τὴν ἀφίξιν τῆς Μάγισας.

— Τίς οἶδε, ἔλεγον, ὁποῖα θὰ ἐπέλθῃ μεταβολή. Πιθανόν νὰ εἶνε περιαλγῆς καὶ τραχεῖα καὶ ἐγὼ δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ παρηγορήσω αὐτήν.

Ὅπως δῆποτε ὁμῶς, ἐνόμιζον ὅτι ἀδύνατον ἦτο ν' αὐξήσῃ τὴν ἀηδίαν, ἣν ἠσθανόμην ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ.

Οὕτω διήλθεν ὁ χειμὼν καὶ ἐπῆλθε τὸ ἔαρ μὲ τὰ ἄνθη, καὶ τὰς χελιδόνας, τοὺς κορυδαλλούς, τὸν Μάϊον καὶ τὴν Μάγισαν.

Γ'

Ἀπῆλθον ἐπὶ τινὰς ἡμέρας εἰς τινὰ ἐξοχὴν. Μετὰ τὴν εἰς Κοπεγχάγην ἐπανοδόν μου, ἐπορεύθην εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μελλονύμφου μου, ἥτις μετὰ τινὰς ἀσημάτων λόγους, μοὶ εἶπεν:

— Ἦλθεν ἡ ἀδελφὴ μου ἐκ Σουηδίας. Τώρα θὰ σὲ συστήσω εἰς αὐτήν.

Ἀνῆλθον ἐν τῇ κλίμακᾳ.

Ἡ Καρολίνα ἠνέφξε τὴν θύραν.

Ἐξέπλāγην ἐπὶ τῇ τάξει καὶ τῇ καθαριότητι τοῦ δωματίου εἰς ὃ εἰσῆλθον. Ἀλλῃ ἀτμόσφαιρα ἐνόμιζον ὅτι ἐφαίδρυνε τὴν ψυχὴν μου. Παρὰ τινὰ τράπεζαν ἐκάθητο γυνὴ τις γράφουσα μετὰ μεγάλῃς προσοχῆς.

— Μάγισα, ἀνέκραξεν ἡ Καρολίνα, ἰδοὺ ὁ μνηστὴρ μου.

Ἡ Μάγισα ἠγέρθη καὶ προέβη πρὸς ἡμᾶς.

Ἄ! ὁποῖαν κακὴν ἰδέαν εἶχον μέχρι τότε περὶ αὐτῆς!

Ἦτο νεᾶνις μικροῦ ἀναστήματος, ἀπαστράπτουσα ἐκ καλλονῆς καὶ χάριτος· οἱ ζωροὶ αὐτῆς χαρακτῆρες ἐπέφαινον παιδικὴν ἀφέλειαν καὶ σθένος εὐγενοῦς ψυχῆς. Ἐζήτησα συγγνώμην διὰ τὴν ἐνόχλησιν. [Ἐπεται συνέχεια]. Σ*

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

Ὁ «Ἀδικηθεὶς Ρογήρος», μυθιστορία Ἰουλίου Μαυρί, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)

«Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου 2 (2,20)

«Ἑλληνική» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνᾳ Κυριακίδου 5 (5,30)

«Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ 5 (5,30)

«Ὁ Ἀγνωστος τῆς Βελλεβίλλης», μυθιστορία Π. Ζακὼν 2,50 (2,70)

«Ὁ Ἰππότης Μάιος», μυθιστορία Ponson de Terrail 2,50 (2,70)

«Ἡ διδασκάλισσα», μυθιστορία Εὐγενείου Σὺν 3 (3,20)

«Τὸ διάμειον Φρέαρ», μυθιστορία Pierre Sales 4 (4,10)

«Τὰ χάλια μας», κωμῳδία Π. Λαζαρίδου ἠθοποιού 70 (80)

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Ἰνδιῶν», μυθιστορία Ξαβιέ - δὲ - Μοντεπὲν (τόμ. 2) 3 (3,30)

«Ὁ παπᾶ - Κωνσταντίνος», μυθιστορία Ἀλεβὺ 1,50 (1,70)

«Ἡ Ἀδελφούλα», μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμ. 2) 2,50 (2,80)

«Τυχὸν Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου 1 (1,10)

«Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccane 4 (4,20)

«Ἡ Γυναικὶς, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετὰφρασίς Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου 1 [1,20]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ 3 (3,30)

Ποιήματα Ἀθανασίου Χρηστοπούλου λεπ. 50 (60)

» Σολωμοῦ 50 (60)

» Βηλαρά 50 (60)

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ. μα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιήθην ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετὰφρασίς Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]

«Μία ἡμέρα ἐν Μαδρίτᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντζαρά, δραχ. 1,50 (1,60)

«Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ξαβιέ Μαριμέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας 1,50 [1,70]

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἡτο: Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεννιστάρων». Τόμοι 2 5 (5,30)

«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès 1,50 (1,70)

«Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὁγκώδεις τόμους 4 [4 1,50]

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετὰφρασίς Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ.2 [2,20]

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὁγκώδεις 3 δρ. 6 (7)

«Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἑμμ. Γονζαλὲς 1,50 (1,70)

«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλευτάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμοι δύο) 3 (3,30)